

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 4Tost/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019010001
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Šišková
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1019010001.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci proti odsúdenému X. C., pre trestný čin vzbury väzňov podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné a o povolení obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. apríla 2019, sp. zn. 1Ntok/1/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného X. C. zamietla.

odôvodnenie:

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. apríla 2019, sp. zn. 1Ntok/1/2019, podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného X. C., nar. XX. Y. XXXX, na povolenie obnovy konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1T/6/1992, odmietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal odsúdený 13. júna 2019 sťažnosť, odôvodnenú tým, že napadnuté uznesenie je dôkazom ako funguje komunistická zločinnosť. Obnova konania podľa názoru sťažovateľa nebola povolená, aby nemohol svedčiť, ako sa udalosti v NVÚ Leopoldov skutočne stali a tiež ako došlo k podpáleniu objektov a ďalej tiež z dôvodu, aby neboli potrestaní skutoční páchatelia zločinov. Jedná sa najmä o príslušníka ŠTB P. L., ktorý dal podľa odsúdeného objekty podpáliť spolupáchatelom. ŠTB, VB-PZ-SR, Krajská prokuratúra, ale aj niektorí bývalí zamestnanci GP-SSR-SR zahľadili skutočných páchatelov konaním, ktorým zo sťažovateľa urobili hlavného podpaľača všetkých objektov vo väznici ZNV-SSR v Leopoldove. Odsúdený ďalej tvrdil, že táto zločinnosť je utajovaná zo strany sudcov, krajskej prokuratúry a GP SR (Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky). Vyslovil tvrdenie, že sudca JUDr. Peter Szabo ovplyvňuje a núti svojich kolegov, aby X. C. nebola povolená obnova konania, inak by došlo k odhaleniu skutočných aktérov, ktorí boli za slušné správanie podmienene prepustení. Krajský súd a prokuratúra tak páchajú zločin proti ľudskosti a štátu SR, mnohé skutočnosti však svedčia, že v tomto, ako aj v inej zločinnosti podporuje komunistických fašistov Európska únia. Videozáznam je dôkazom, že nepodpálil objekty ani hrad. NS SR a GP SR tak len zakrývajú zločinca, pričom takto podľa sťažovateľa funguje komunistická zločinnosť a korupcia. Na podklade konštatovaných skutočností navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd nadriadený, na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému X. C. podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu, by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 402 ods. 2 Trestného poriadku odmietnuť návrh z dôvodov uvedených v § 399 ods. 1 Trestného poriadku môže súd aj na neverejnom zasadnutí. Z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Trestného poriadku možno návrh odmietnuť na neverejnom zasadnutí iba v tom prípade, ak návrh uvádza tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté a návrh nanovo podaný je len jeho opakovaním.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi.

V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6/1997).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v konaní o povolenie obnovy konania sa súd zaoberá otázkou, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré zároveň spĺňajú podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku (mohli by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu). V tomto konaní sa súd nemá zaoberať posudzovaním vecnej správnosti rozsudku vydaného v pôvodnom konaní, ani žiadosťou odsúdeného o prekvalifikovanie skutku, resp. o zmiernenie uloženého trestu. Dokonca súd ani neskúma správnosť procesných postupov v pôvodnom konaní, pretože to je po právoplatnom skončení veci predmetom dovolacieho konania.

Najvyšší súd v prvom rade upriamuje pozornosť na to, že odsúdený X. C. v predmetnej trestnej veci doposiaľ podal niekoľko návrhov na obnovu konania, o ktorých bolo na Najvyššom súde Slovenskej republiky rozhodované, a to v sťažnostných konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tost 4/2010, sp. zn. 3 Tost 27/2011, sp. zn. 1 Tost 15/2012, sp. zn. 5 Tost 4/2013, sp. zn. 5 Tost 24/2013, sp. zn. 6 Tost 30/2014, sp. zn. 2 Tost 41/2015, sp. zn. 5 Tost 13/2016, a napokon pod sp. zn. 6 Tost 40/2016. V predmetných konaniach boli opakovane zamietnuté sťažnosti odsúdeného proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, ktorými krajský súd nevyhovел návrhom X. C. na povolenie obnovy konania.

Najvyšší súd zo spisu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1T/6/1992, zistil, že najvyšší súd rozsudkom z 26. septembra 1994, sp. zn. 1To/116/1993, rozhodoval o odvolaniach krajského prokurátora v Bratislave v neprospech obžalovaných, ako aj o odvolaniach obžalovaných S. T. a ďalších (vrátane odvolania odsúdeného X. C.), proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. apríla 1993, sp. zn. 1T/6/1992. Odvolací súd vo vzťahu k sťažovateľovi napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 285 ods. 1 písm. b), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu, a to tiež vo vzťahu k obžalovaným U. W., X. C., D. C., U. C., X. C., U. O., W. A. a F. T.. Na základe § 259 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného 8) X. C. uznal za vinného z trestného činu vzbury väzňov podľa § 172 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona ako obzvlášť nebezpečného recidivistu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, v

jednočinnom súbehu s trestným činom útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a) a § 156 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného zákona (v bode 4), s trestným činom vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorý spáchal ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona (v bode 5) a s trestným činom všeobecného ohrozenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 179 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorý spáchal ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona (v bode 6). Uložený mu bol podľa § 179 ods. 2, § 35 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť a pol roka.

X. C. opakovane ako v predchádzajúcich návrhoch za novú skutočnosť považuje videozáznam dokumentujúci priebeh vzbury a následného zásahu bezpečnostných zložiek.

Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že v rámci dokazovania bol premietnutý videozáznam zo vzbury väzňov v NVÚ Leopoldov z 28. marca 1990 (ktorý bol pripojený k spisu). V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že pri vykonaní dokazovania videozáznamami odvolací súd v základnom konaní skonštatoval, že videozáznam udalostí z 28. marca 1990 v NVÚ Leopoldov, pripojený k spisu bol premietnutý na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Podarilo sa zadovážiť aj videozáznam z Ministerstva vnútra SR, ktorý však nedokumentuje trestnú činnosť obžalovaných vo väčšom rozsahu, ako videozáznam pripojený k spisu, a preto premietnutý nebol. Existencia nejakých ďalších videozáznamov sa nedokázala. Existujúce videozáznamy pritom dokumentujú aj činnosť zásahových jednotiek 28. marca 1990 v NVÚ Leopoldov i štábu, ktorý zásah riadil. Ani svedok E. X., vypočutý na návrh obžalovaného C., v tomto smere vôbec nič nedokázal. Podľa svedka v marci 1990 dávala nemecká alebo rakúska televízia zábery z NVÚ Leopoldov, pričom jeden odsúdený stál na streche a ukazoval krv. Na to odsúdený C. v cele v čase od 24. mája 1994 do 21. augusta 1994 povedal, že to bol on. Z tejto svedeckej výpovede nemožno vyvodit' v prospech obžalovaného C. vôbec nič, ani to, že existuje nejaký objasňujúci videozáznam v archíve nemeckej alebo rakúskej televízie. Z dôkazov je totiž zrejmé, že 28. marca 1990 udalosti v NVÚ snímali iba kamerami v pôsobnosti Ministerstiev vnútra a Zboru nápravnej výchovy a radiaci štáb rozhodol stiahnuť videozáznamy na Ministerstvo vnútra. Odvolací súd preto ani nevyhovel uvedeným návrhom obžalovaného C. na ďalšie doplnenie dokazovania (s. 100 rozsudku, sp. zn. 1To/116/1993).

Z uvedeného je nepochybné, že nejde o novú skutočnosť, ktorá nebola známa v čase rozhodovania o jeho vine, keďže s týmto dôkazom a návrhmi na doplnenie dokazovania sa súdy v rozhodnutiach vysporiadali. Z tohto teda vyplýva, že návrh odsúdeného X. C. neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktorými by sa predchádzajúce rozhodnutia, či už Krajského súdu v Bratislave alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nezaoberali.

Odsúdený X. C. tak v žiadnom zo svojich podaní neoznačil takú novú skutočnosť, ktorá by v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku mohla sama alebo v spojení s inými, skôr známymi skutočnosťami odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Vyjadrené skutočnosti viedli Najvyšší súd k tomu, aby sťažnosť odsúdeného X. C. ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.